

## Előfizetési díj.

Helyben:

Egy évre . . .	3 ft. — kr.
Fél évre . . .	1 . 50 .
Negyedévre . . .	80 .
Egyes szám ára . . .	10 .

## Előfizetési díj.

Videken:

Egy évre . . .	3 ft. 60 kr.
Félévre . . .	1 . 80 .
Negyedévre . . .	1 . — .
Egyes szám . . .	10 .

# VÁCZ.

## HELYI ÉS VIDÉKI ÉRDEKU HETIKÖZLÖNY.

Hirdetmények díj 3 hasihasos petti sorvét 5 kr. — táblázati vagy terje- || Nyilt térben való közlemények után három hasihasos sorvét 15 krajczár delmes hirdetésekéül ártérogós adatik. — szimintakik.

Az előfizetési pénzek és a lap szellemi részét illőt közlemények „Vácze” szerkesztéséigézőz 60 ut 84. szám alá Vácra küldendők.

**Héziratok vissza nem adának.**

DRÁGFY SÁNDOR közszeretet és becsülésben részesült képviselónk sírrelkére eddig beküldött ívekben következő adakozások folytak be, melyet a bizottmány hálás köszönet mellett nyilvánosan nyugtázni kötelességének tart.

### V. Közlés.

Özv Bajnéró 2 ft. — ifj. Mndrák N. 1 ft. — Köpzi Nagy Sándor 30 kr. — Mueskay János 30 kr. — Jakabovits Ferencz 20 kr. — Petes Ferencz 30 kr. — Hafnagel Imre 1 ft. — Fodor Vendel 60 kr. — Varga János 50 kr. — ifj. Szamek M. 50 kr. — Stanya Ferencz 20 kr. — Túry Pál 10 kr. — Grünvald S. 20 kr. — N. N. 30 kr. — N. N. 20 kr. — Mikuska N. 20 kr. — Malovitzky Mihály 30 kr. — Milinko Mátyás 20 kr. — Korpás István 20 kr. — Korpás Pál 10 kr. — Korpás József 1 ft. — Csollák Júlia 50 kr. — Bangok Andráz 20 kr. — Mikovini Bertalan 40 kr. — Virág János 10 kr. — B. D. 2 ft. — Pajor János 20 kr. — Skulteti Mátyás 1 ft. — Cseko Pál 2 ft. — Schuller József 50 ft. — N. N. 1 ft. — N. N. 2 ft. — N. N. 1 ft. — Özv. Bartos Istváné 2 ft. — Paskai Emil 1 ft. — N. N. 80 kr. — Fürst N. 20 kr. — Kanak János 20 kr. — Csermák János 50 kr. — 17th Andráz 3 ft. — Viltsek József 1 ft. — Laky Károly 30 kr. — Velzer Mihály 1 ft. — Smidli Károly 50 kr. — Virtz János 50 kr. — Öszög 31 ft. 50 kr. (Folytatjuk.)

### Műkedvelő színi előadás.

A vasárnapi előadás olyan szerencsés helyzetbe hozott, hogy művészi erővel állva szemben, — a szó leg-szerencsésabb értelmében bírálatot írhatunk.

Úgy hiszem, azon szereplők, kik a szellem fenségségével oly magasra emelkedtek, nem fognak megütöközni rajta, ha a műkedvelők iránti köteles elütést félretesszük, s őket nem a hízelgés leggyézősívű udítóják, hanem játékkukhoz mért elismeréssel mondunk bírálatot.

Mindenekelőtt magáról a darabról Degré Alajos úr által írt „**Dívatos betegről**” akarok szólni.

E darabnak, mely a magasabb körök életéből van merítve, tárgya olyan, hogy minden tekintetben megfelel a drámai szabályoknak. — nincs a véletlenre, hanem eseményre bázisozva, szenarozása ügyes, párbészédeli csipőssé delezelt, sarasannusokkal telve hatástát ma sem téveszté el.

A darab hősiösié, a dívatos ideg-betegget előszóló „**Krakkar Antónia**” k. a annyí routinnal, annyí kellemmel játszóta, hogy nem tudjuk, szép szavallatának, vagy játékkának adjunk-e elsőbbséget s a feréje hóló-ságáin némelykor a drámai hítség ro-

vására lehetetlen volt magát el ne uem vetni, ez bizonyosága annak, hogy a férjét személyesíté egyén líven festet-e szerepe jellemét.

**Koch-Gusztávné** úrhölgy a válságot előlí lézni segíté okos asszonyt, a kényserforrásból lett kis daemont, oly helyes fölléggással, finom tapintattal játszóta, hogy ha e finom modor nem vele született, általános elismerést volna, még utóbb a hízelgés vádját alá esztendük az igazság kimondással.

**Molnár Anália** k. a. a főjelölt tavaszi íbolyát, az ifjúság virágát, az első szerelmetannyikönyvűl nívá-sággal személyesíté, hogy majdnem gyauulha váltak, miszerint csakugyan szerelmes Tárnokiba.

**Müller Anna** k. a. a szobaleánytszokotté bensőségéül játszó, hogy valóban nem esoda, ha ilyen kedves szobaleány körül az ins elczi a poharakat, én tán még a tálakát is elejtettem volna.

**Scheching-Nándor** úr Szent-küti néhész szerepének szépen megfellelt, könnyűséggel mozgott, szavalt és játé-szott; azt azonban nem tudtuk kitalálni, hogy azt az alig észrevehető egy-pár nyelvbőlást honmét erédit zavar okozta.

**Scheldt Gyula** úr Bátorffy Kálmán, a darab gépmesterét, a feréje-mények intézőjét oly szépen szavalta,

oly finom nuancirozással játszóta, hogy mint színdész iránt méltó elismeréstúnk kellett volna kifejezteni, mint félkedvelőt megbámulunk. S bátran kijelentjük, hogy játéka legbiztosabb volt, s mi hiszünk, hogy színi képességébe bízza, felelde az első jelenetben keztyűjéket a coulisák között.

**Fáy Andor** úr mint Tárnoki Dezőz meguntatta, hogy ő bizony képes is beleeserintni egy szép kis leányba, az meg viszont bele, csakugy e sikamlós téren több tizet kellene szerinttünk kifejezteni.

**Sandly György** úr Képpesi Jenőt, szép képességéül tanusító, s első fellépésénél meglepő ügyességgel adta.

**Pertik Gyula** úr a vén insabau olyan vén volt, mint egy vén zeneész, ki mindannyi siet egy nőtté nem félés, hanem 50 bankóttól kapni, s oly természetesen átvágygallyal evett, mint a gondája ívott.

**Imrey István** úr az egyszerű ins szerepéből olyan érdekes alakot állított elő, hogy valóban azt hittuk, miszerint valami angol lord szeréjen szolgált fel egy hosszú szét görökén.

Még az öltözékéről jelezünk meg annyit, hogy a nők több ízben kénytelenek lévén öltözökni, több rendbeli öltözékek kivétel nélkül mindegyikei lehetettek az elegantiának, s valóban e

körülmény felemelésén nem mulasztalhat el nyilvános köszönetünket kifejezni azon áldozatért, melytől műfelváltónak is zélés és csiny körül tanultak.

Végre megjegyezzük, hogy a jóvedelem a francia sebesültek javára fordították, melyről e lap külön helyen közöl künatást.

A. B.

### Elhallgatva semmi se maradjon.

Kelvés, édes, szeretetreméltó szerkesztő ur. A Vácz 10. számdán, egy, amin ön is neveli, közönségünk melyen érdeklő közlemény jelt meg, a váci országos fejeztézt ipartéretézt.

On, a küllöben szerény, de lehelget csuknyán érdekes cikkeit esillagat alatt, a maga módja szerint, horremidü ött) nagy bőjtlen — megbermált (3) kegyes kedett.

Megvalom, kelvés szerkesztőm és egyzersmndj igen tisztelt princípális (2) uram: én ezen megjegyzésben gyönyörködtem é annak a jó és szintén szeretetreméltó ur barátomnak érdekelben el nem mulasztalatom, ömnek nézeteire újabb adatokkal repkizálni.

Kérem áldsan — Én azt olvasom azon apró betűvel szedlett sorok között, hogy princípális urak az író cikkekőhöz kivé-  
kormányi felőgás és irány selvogy sem tet-

\*) Ne olyan nézetem. Szerk.

2) Az első megismerő rendőh hangom van kezdve.

3) Mát) Ne emelkessen, hogy mint a Köz-  
bürtönség-betűp főmunkáscsoport valamely solit-  
sárítás helyén princípális lehetnek. Szerk.

szik, <sup>30000</sup> meg a cikék írója olyan alapon áll, hogy őt — ha nem is mint világot látó titó utazót, mert sajnos, erre még őt a kormánny nem melltáta, — de mindenesetre mint egy kelvéses érdeklő és már praktikus-  
börtönügyekhez, retetesen vélelmezem nem koll.

Mért bántja szerkesztő ur a rabok dolgot? Nincsen kedvire talán azon kifejezés, hogy községek, hogy ipartéret, a mely nem akar meghagyástani még egy annyira félkegyelmű helyi iparost sem? Mit gondol szerkesztő ur azzal, ha a közönség monopolizálni is azt a fejeztézt ipart? Mért akarja azt a szabai verseny ferre virni, miért emleget őcska ezülvesszőt?)

Láss, kelvés szerkesztő ur, midán a cikék-szerző amolyan eszmékőh indult ki, azt bizonyosan azért tette, mert jól tudja, hogy a saját kezelés nélküli fejezték ipara véget is már fétették (Munkács) pam-  
szok folyományokból, a miniszteriumhoz, s esetleg az országgyűléshez és még pedig azon kivételommal, hogy a fejeztézt tö-  
riltessék el.

A cikék írój, a büntetésre méltó cselekedetért elítél, embers nem kívánhatja több kényelembe, több kedvességbe részesíteni, mint amennyit neki megadhattai a törvény és igazság szerint jónak vel. — Van-  
nak fejezték urainak közt nemcsak köz-  
zóságos, de megörözt, sőt javíthatlan gonoszok is is.

Hiszem, hogy a humanus író sokra beseili az iparszabadságot. — sokat meg-

\*) Igen is nem. — Mert még mindig nem állja ki a rendszer a tépértel. Szerk.

2) Az új kelvéses, mint látó szerző ömnek megjegyzési, miszerint nyelgésük, nem érjük egy-  
más, és így mint az egymást átmétező vonal, mint nemem öltök vezetés, a a vételeleméni, am-  
kelvés köztönetek egyházhoz, és is csak átvonak egymsélt. Szerk.

enged a fejeztéknek ami által őt javítani lehet, de helyesen csak azon értelemben, amit és amennyit az emberszeretet és lelkiismeret megengedhet.

Kévszer használ ott a munkára, és kevesebbet beseili annak erjét, — a szabadság munkáidnál, — aki a fejeztékben csak azt fordolok, hogy büntetését, — értven az új intézetekben divatózó, — fejezték büntetését, kikerleji.

Nem lehet itt szó, kelvés szerkesztő ur iparszabadságról, ha minidjárt nemesebb mértékesőh beseili is ki; mert ha a rab-  
nemesőh szabadságot engedelm, ha feltözetten bár minemű iparezikkét, önömaga beseilheti és értékesíteli, tévelünk. — A fejezték bírálly keveset teszen, a legvé-  
nyebb úszoránál is mérgezőben követi munkáidnak ártat.

Ugy van ez; rábéllet, a mely ha ke-  
veset engedünk neki, sokra viszi, ha szab-  
badalmakra jogosítjuk, egész szabadságot kívánja. — Ha nem hiszen ön nekem, próbálkozzék meg fejeztéknek kapazatáit, Tekintskünk el tehát a raboktól és vegyük eszmén ipart. — Kezelés és ipar. — A kormány eljuttot az utódszoh, de a kezelés felét még eszupén véleményekő fogad-  
hat el.

Mi lenne a fejeztéknek állapotól alakul, ha meg nem kísérlett eszöközőh nyulniuk, ha nem az e tereken eddig tett tapasztalatokra építenék. — Feljárnak az eszmék, az eszmék nézetek, de azon nézetek praktikus tereken gyakran kiviheteleneké válhatnak. — Okos ember az ilyen nem for-  
cizozza, abból hangja.

Hallgatva már sok olyan nézetet, hogy nincs szűk fejeztékterek. — Mit szől ehhez szerkesztő ur? Minkézelés lenne ez.

A móda a világ femáll, bün mindig volt és lesz. — Fejeztékben nem cselesznél, fenn nem tartani annyí lenne, mint magunk

magunk — A f-  
emberek kitaró-  
örömét

A tántással  
lefelek,  
heltől  
uram, h-  
egyéb,  
munka-  
rinti s

polgári  
soklak  
gának,  
ipara e-

ben es-  
zám,  
bélők h-

No  
az ír-  
ötlet ell-

még o-  
meltány

A  
gasson  
a sóit,  
mely a-

helyen h-  
a jó m-  
dítal kö-  
kötvekk  
hogyam  
fontos ké-  
gyelemm  
nem szá-  
kérés elő-  
vén önöl-  
az annyit  
vélemény

A  
egy a lu-  
e lapok  
altóra e-  
Drédek,  
kéveit  
tásra f-

Unbnyit  
kérveit  
altóra e-  
ha más  
vén az  
gye le-  
mányozó  
azt az új  
elont h-

hiszek lé-  
köz esz-  
dől bese-  
mint való  
szabály-  
összeke-  
gyönyör-  
gimnázium  
nem ped-  
collonok  
igazban  
a büntetés

ért; e-  
helyen e-  
szik, sőt  
telen meg-  
súlyoz-  
értve elő-  
M

tom, Tör-  
megyezi-  
szabály-  
psycholo-  
mészes  
beseit, me-  
díta a gy-  
háló scori-  
rovára  
is köz-  
saregese-  
is hol a  
mésztent  
még társ-  
ni log-

diálkó-  
tölety s  
mam me-

## TÁRCZA.

Piros Pistádól.

Melyben olyan irántól dőlök foglaltunk, hogy azokat csak a kéjes megértés, a ki elhiszosa.

Az már tagadhatlan, hogy a kire a sors a végzetes vése lepedt rértörni, csak a nyoman még fő se terem.

A sorsnak egy ilyen kiszemelt áldozata vgyók, kinek a keserű talan veresülésközt vonul keresztül egyik fogásigótt a miséig.

Soha még egytlen tervem sem sikerült. Ha szerelmes lettem egy kis leányba, s már azt hittem, viszont szeretetem, elkészítem szerelmi nyilatkozatomal, — a mint belétek hozzá bizonyos, hogy azzal fogadtok: — miszerint ő máttól fogva boldog menyasszony, még pedig egy elkieserlett ellenséggemnek. Ha az adósságomat akarom kifizetni, nincs pénzem. ha pénzem van, nem akarok fizetni. Ha bál után feleségem hogy majd minden szépen kinyuszon magam, — ott percznyi időközönként minden hitelezőm megér, megvidékel is, és nem hagyunk almut. — Ha valakivel még akarok verkedni, annak a legelső találkozásán pusztit adok, a mivel még jó barát akarok lenni, ha másképp nem, próbálni is öszveveszem ve.

Most is öpen úgy jártam, — a kritici-  
sók düh annyira megzolgált, hogy előre ki-  
kerestem a legelősebb és leghegyesebb tola-  
malom, erősen éltározóvny magamat, hogy  
less ne minss a "diváros betegeknék".

— Hát mine mi történt, tudak csak öszve-  
beszélve volna elencsem a sorsom, oly  
gyönyörűen eljártóztok azt a darabot, hogy  
kriticius, még pedig szándékosan előre pra-  
paráltuk épmet egy valódos megötenézer  
alkalították át, melynek helyén már nem ész-  
kélhet felszemen az éles vastag kanytelon  
voltam egy könyv, sima tollal felvénni.

hogy méltó módon kormányozhassam tár-  
czámat né indulatmal.

Monddik meg, kérem, mit szólnak a vasárnapi előadásához. — Kimerítesem a hízelgő bírálok virágos, vagy jobban mondva, sokszor émelegős szótárát. — Ezzel csak szer-  
telém azon magasztos művészi ílelet, mely a közönségűköt áttinge, majd én csak a közönségűköt beseim, hiszen azt mondom el, hogy mi volt szép, mi meg nem szép.

Szenturiné szépen ájult el, de az olyan szép, hogy egy nyilvánosan egy nőten fiatal ember karjái közé ájult.

Én pedig szépen jászotta a jóka-  
Bátorilyné szépen jászotta a jóka-  
ratu eszelvőndöz; de az meg szép volt, hogy mikor mindenki tapsolt, akkor a férj phent. — Ezt jó lesz a nemidegek protokollmába bejegyezni.

Eltekta szép volt, szépen jászott; de az nem szép, hogy a ház évét későbbben és igen szép barna önmek nem szellettem, különben nem kellett volna Tárkókira várni. Itt lettem volna én is.

Az a kis szobacziens is ott volt, hogy megint igen szépen deczkodott; de az nem szép, ha akkor is valakinek a jelsz-  
kát kíván, mikor az még nem álmos.

Már most még az urakról kétsé-  
valami szep met mondandó; de az irigység nem engeli, veszköl csak azt mondom el, a mi nem szep met ívteltek. — Ileges nő a szobáján a szivarjának — a clungamint, a mi két portóra van kiszabva, egyszerre ki-  
inni, — kártáznai — nő szöktetnik, poharak ösötörönik, más ember feleségének ud-  
varóli, — a felesége elől szerelmes levelet-  
ek az az asszony elől a rígtelt  
kék külsét eldugni, — a requisim sziva-  
rokat elcsenni s azokat a "csillag" hán szét-  
osztani — feleségével nyilvánosan öszve-  
veszni; székkel, poharakat zúzni; igaz, hogy az asszony kezdte; — de meg se szép dolgok.

Hanem végre is kitálatam a nyitját a dolgnak; — most tudom már én, hogy a diváros beteg előadói miért jászottak oly szépen, jól, — mondjuk meg igaz, felsé-  
gesen? —

Hát csak azért; mert egy szellem, egy angyal szaga a darabot végezt.

Mikor engem Megszámbásztak Ferő  
icsém hastagis máttal, akkor igaz, hogy még csak a farsangi iskolába járunk, de az olyan csunya feketeképi sugót adtak, hogy ha az ember rá nézett, még az adóssága is eszébe jutott, melyet már régen kifizetett, — érte ez nem a szereplő, hanem a maga személyiség.

Végre hogy megmutassam, miszerint a "dalok" által nekem küldött jegyért nem akarok ládátlan lenni, elmondok egy műked-  
velői adomat.

Hol, hol nem történt, hogy műkelve-  
li előadás közben egy virstis az előző-  
szóabba jött, hol a dévái sereg sárpézéit  
és kolbászát iszonytan megmóltotta, mi köz-  
ben hol egyik, hol másik a színpadra sza-  
lalt, szerepét bevégvőde, végre a virstis  
maga narraüt az utolsó. — A ruhát-  
nok beavatva lélek a esznye, azt tanúsította,  
hogy meg az örök visszatértek, a darab vé-  
gégé megjen a karzatra, nézni az előadást.

Ez kapott az alkalom, felment; de mire visszájott, a színpadi alakok helyett, csak jó előzőt urakat talált, kik a legnagyobb komolysággal álltak, hogy sohasem ettek még virstis, plane tornász.

A magát megcsalottnak hitt virstis jó darabig való tekintést szét, míg végre foptott dühököt kihaltetésé azzal nyit-  
rott ré.

Vérifurttok Komódiántanul: de a megfordult és kilelt indult; de az egyszerre kitörő általános hangok kacajára visszafordult, s beszelte a jökevőidü zom-  
ráktól megöltödi Heltmennyét.



